

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 56910-09-17 זינגר נ' מדיקל טכנולוגיקל קורפוריישין בע"מ

לפני כבוד השופט רונן אילן

התובע: אלכס זינגר (ת.ז. xxxxxxxxx)

נגד

הנתבעת: מדיקל טכנולוגיקל קורפוריישין בע"מ
(ח.פ. 51-0719230)

חקיקה שאזכרה:

[חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965: סע' 2\(ב\), \(1\), 7](#)
[פקודת הנזיקין \[נוסח חדש\]: סע' 13, 13\(ב\)](#)

מיני-רציו:

* נדחתה תביעה בטענה להוצאת לשון הרע. בית המשפט קבע שלא הוכחו היסודות המאפשרים להטיל על הנתבעת, כמעביד, אחריות לביצוע עוולת הוצאת לשון הרע על ידי העובד שלה ובנסיבות בהן נאמרו הדברים.

* נזיקין – אחריות – שילוחית

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

תביעה בטענה להוצאת לשון הרע. במהלך ויכוח שנתגלע בין התובע לבין עובד הנתבעת, אמר אותו עובד לתובע דברים המתייחסים לנטייתו המינית של התובע ותוך שימוש בשפה גסה ורדודה. הנתבעת מצידה, איננה מכחישה את עצם האמירה, אך טוענת שאין בדברים שאמר אותו עובד שלה ובנסיבות בהן נאמרו, כדי להשית חבות עליה, כמעבידה.

בית המשפט דחה את התביעה, מן הטעמים הבאים:

לפי הקבוע בסעיף 13 בפקודת הנזיקין, יהיה המעביד חב על מעשה של עובדו ובלבד שהתקיים אחד מאלו: "אם הרשה או אישר את המעשה"; או "אם העובד עשה את המעשה תוך כדי עבודתו". בית המשפט קבע כי לדברים שאמר עובד הנתבעת אין כל קשר לעבודתו אצל הנתבעת. כך גם הנתבעת לא "בקשה" ממנו להטיח כינויי גנאי בתובע ואף לא בקשה ממנו בכלל לעמוד בקשר עם התובע. לא בענייני הנתבעת ולא בכלל. לפיכך – אותה אמירה של עובד הנתבעת עליה מלין התובע, נועדה לסיפוק האינטרס הפרטי שלו בלבד, ולא היה לה כל קשר לעבודתו בנתבעת ולא ניתן להטיל בגינה אחריות על הנתבעת.

למעלה מן הצורך נקבע שלא הוצגה עדות לכך שאפילו אדם אחד זולת התובע שמע את הדברים. ובהיעדר ראיה שכזו, לא התקיים יסוד הפרסום הנדרש כדי לבסס את עוולת לשון הרע, ואף בכך די כדי לדחות את התביעה. עוד ציין בית המשפט כי בתקופה זו ונוכח השינויים שעברה החברה בישראל, אין עוד לראות תיוגו של אדם על רקע נטייה מינית משום ביזוי או השפלה או כל חלופה אחרת של הגדרת "לשון הרע". כך ככלל. ולכך אפשר שיהיו חריגים, אלא שבמקרה נשוא תביעה זו לא הוכחו כאלו חריגים ולפיכך, האמירה המציגה את התובע כ-"הומו" איננה מהווה הוצאת לשון הרע.

פסק דין

לפני תביעה בטענה להוצאת לשון הרע.

במהלך ויכוח שנתגלע בין התובע לבין עובד הנתבעת, אמר אותו עובד לתובע דברים המתייחסים לנטייתו המינית של התובע ותוך שימוש בשפה גסה ורדודה.

נוכח דברים אלו, עותר התובע לחיוב בתשלום פיצויים, בעיקר על בסיס הטענה שאותם דברים שנאמרו מהווים הוצאת לשון הרע. הנתבעת מצידה, איננה מכחישה את עצם האמירה, אך טוענת שאין בדברים שאמר אותו עובד שלה ובנסיבות בהן נאמרו, כדי להשית חבות עליה, כמעבדה. עוד טוענת הנתבעת שממילא אין הדברים מהווים לשון הרע ואין הם מבססים כל עילה אחרת נגדה.

במוקד התביעה עומדת לפיכך השאלה אם ניתן לראות בדברים שאמר עובד הנתבעת בסיס לביצוע עוולת הוצאת לשון הרע של הנתבעת עצמה.

העובדות

1. התובע עובד כסניטר במחלקת הצנתורים בבית החולים "מדיקל סנטר", בהרצליה (להלן: **"ביה"ח"**).

הנתבעת הינה חברה פרטית, העוסקת ביבוא ושיווק ציוד מתכלה לחדרי ניתוח במרכזים רפואיים שונים בישראל, בהם גם ביה"ח.

2. בשעות הערב של יום 18.6.17, נועד להתבצע ניתוח בביה"ח. הצוות הרפואי נערך לתחילת הניתוח. בין חברי הצוות הרפואי היה גם התובע.

במהלך ההתארגנות לקראת הניתוח, הגיע לחדר הניתוח גם עובד הנתבעת, מר שימי גווילי (להלן: **"שימי"**).

3. בין שימי לבין חבר נוסף בצוות הרפואי, אח בשם עומר, התנהלה שיחה וזו כללה אפשרות לשתיית קפה בצוותא. תוך כדי שיחה זו בין שימי לעומר, פנה התובע לשימי ולעומר, והעיר הערה המותחת ביקורת על הכוונה שהאח, עומר, יוזמן לשתיית קפה על ידי שימי. הערה זו הציתה ויכוח בין התובע לבין שימי, וכך גם חיש מהר התלהטו הרוחות.

בין התובע לבין שימי החלו חילופי דברים, שימי יצא את החדר ולאחר מכן חזר אליו, ובמהלך חילופי הדברים הטיח שימי בתובע את הביטוי הבא:

"יה הומו. יה מזדיין בתחת. אני אזיין אותך בתחת".

נוכח התלהטות הרוחות, נוכח חשש לתגרה ממש, יצא שימי את חדר הניתוח.

4. בעקבות חילופי דברים אלו, הוזמן התובע לשימוע בפני הנהלת ביה"ח, ואף פנה לנתבעת בתלונה על התנהגותו של שימי. התייחסות הנתבעת לא הניחה את דעתו של התובע וביום 26.9.17 הוגשה תביעה זו.

תמצית ההליך, הטענות והראיות

5. לטענת התובע, הדברים שאמר שימי מגבשים עוולה של הוצאת לשון הרע ומשיתים את האחריות לכך על הנתבעת, כמעסיקתו של שימי.

לפי גרסת התובע, הדברים שאמר שימי נאמרו בפני אנשים נוספים ונועדו להשפיל ולבזות את התובע, בשל נטייתו המינית. בין אם בקשה הנתבעת עצמה לפגוע בכבודו של התובע ובין אם לאו, התנהלותה והימנעותה מהוצאת גינוי מפורש מקימה לתובע עילת תביעה כלפי הנתבעת עצמה.

עוד טוען התובע כי הדברים שנאמרו מבטאים גם פגיעה בפרטיותו של התובע, ועולים כדי הטרדה מינית. התנהלות הנתבעת, טוען התובע, מראה כי התנהלה מתוך רשלנות וחוסר זהירות ביחסה למקרה ולשימי – עובד הנתבעת.

התובע טוען כי הדברים שנאמרו פגעו בשמו הטוב, הסבו לו נזק נפשי ומצדיקים חיוב בפיצוי ללא הוכחת נזק.

6. הנתבעת מכחישה את טענות התובע, ובפרט את הניסיון לייחס לה אחריות לדברים שאמר שימי. לפי טענת הנתבעת, כלל לא ברור מה בדיוק רואה התובע כפרסום המהווה "הוצאת לשון הרע", ועל כל פנים – לא ברור כיצד מבקש התובע לייחס לה, לנתבעת, אחריות לדברים אשר לטענתו אמר לו שימי. כך בכל הנוגע לטענה בדבר הוצאת לשון הרע וכך גם בכל יתר העוולות שמזכיר התובע.

7. בירור התביעה התעכב עד שהתובע זיהה את הנתבעת כבעלת הדין הרלוונטית, בכתב תביעה מתוקן אשר הוגש ביום 4.2.19.

התובע תמך את גרסתו בעדותו, וכן זומנו לעדות מטעמו של התובע מר קובי פסיס (עובד בביה"ח) וגב' יובל פיטקובסקי (עובדת בביה"ח).

הנתבעת תמכה את גרסתה בעדותו של מר יובל פז (מנהל הנתבעת), וכן זומנו לעדות מטעמה של הנתבעת פרופ' שי שבת ושימי.

דיוני ההוכחות נפרשו על פני שתי ישיבות, ובתום הדיונים נשמעו הסיכומים בעל-פה.

דיון

8. במוקד טענות התובע, הטענה המתייחסת לפרסום נשוא התביעה כפרסום המהווה הוצאת לשון הרע, בהתאם להוראות [חוק איסור לשון הרע](#), תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

לפי גרסת התובע, במהלך חילופי דברים ביום 18.6.17, תוך כדי הכנות לניתוח בביה"ח, אמר לו שימי את הדברים כאמור בסעיף 3 לעיל.

על חילופי הדברים הללו העיד התובע ובהמשך גם העיד שימי עצמו. מעדויות אלו מתברר ששימי איננו מכחיש את אמירת הדברים כפי שטוען התובע. שאיננו מכחיש שאמר את אותן מילים כפי שמובאות בכתב התביעה כאמור (עדות שימי בעמ' 34; ש' 26 בפרוט').

ומשכך, נקודת המוצא בבחינת הטענות השונות הינה שאכן אותם דברים נאמרו, כפי שטוען התובע. נאמרו על ידי שימי בחדר הניתוח של ביה"ח ביום 18.6.17.

9. בבחינתה של תביעה המתבססת על טענה להוצאת לשון הרע, יש לעבור מספר שלבים ובפסיקה אף הוצג "תרשים זרימה" לבירור תביעה בטענה להוצאת לשון הרע (למשל: [ע"א 8345/08 בן נתן נ' בכרי, פ"ד סה\(1\) 567](#)).

כך, יש לבחון אם בכלל נעשה "פרסום" של הדברים; אם הביטוי שפורסם מהווה "לשון הרע"; אם בגין הפרסום שנעשה ושממהוה לשון הרע עומדת לנתבע הגנה; ולבסוף יש לאמוד את הפיצוי. כך בכלל. לא כך במקרה דנא.

10. טרם בחינת טענות התובע לסיווג הדברים שאמר לו שימי כהוצאת לשון הרע, יש לראות אם בכלל ניתן להטיל את האחריות בגינם על הנתבעת, כמעביד, ואפילו יתקבלו טענות התובע וימצא כי יש בדברים שאמר לו שימי משום פרסום דברי לשון הרע.

א. אין בין הצדדים מחלוקת על כך שההתבטאות עליה מתבססת התביעה, כלל לא נאמרה ולא פורסמה על ידי הנתבעת. אין מחלוקת על כך שהדברים נאמרו על ידי שימי, שהיה באותה עת עובד הנתבעת.

למרות זאת, הוגשה התביעה נגד הנתבעת, כאשר אין בכתב התביעה כל ניסיון להסביר כיצד הנתבעת בצעה כלפי התובע עוולה בנסיבות אלו. לא עוולת "הוצאת לשון הרע" ולא כל עוולה אחרת מאלו שמזכיר התובע בכתב התביעה (פגיעה בפרטיות או הטרדה מינית).

ב. [סעיף 7](#) בחוק מחיל על העוולה האזרחית של הוצאת לשון הרע הוראות שונות מ**פקודת הנזיקין** [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה"), ובהן גם את הוראות [סעיף 13](#) המסדירות את "חבות המעביד" בביצוע עוולה.

לפי הוראה זו [בסעיף 13](#) בפקודה, יהיה המעביד חב על מעשה של עובדו ובלבד שהתקיים אחד מאלו: "אם הרשה או אישר את המעשה"; או "אם העובד עשה את המעשה תוך כדי עבודתו". עוד מורה [סעיף 13 \(ב\)](#) בפקודה כך:

רואים מעשה כאילו נעשה תוך כדי עבודתו של עובד, אם עשה כעובד וכשהוא מבצע את התפקידים הרגילים של עבודתו והכרוכים בה אף על פי שמעשהו של העובד היה ביצוע לא נאות של מעשה שהרשה המעביד; אולם לא יראו כן מעשה שעשה העובד למטרות של עצמו ולא לענין המעביד.

כיוון שאין כל טענה לפיה הנתבעת, כמעביד, הרשתה או אשררה את המעשה שעשה שימי ובגינו הוגשה התביעה, מתבססת הטענה לאחריות הנתבעת על החלופה השנייה – על החלופה המשיתה אחריות במקרה שבו עשה העובד את המעשה תוך כדי עבודתו, וכך גם חלה ההגדרה האמורה.

ג. כאשר בוחנים את המעשה שעשה העובד, אם בוצע במסגרת תפקידו, או שמא חורג הוא מהרשאת הנתבעת כדי כך שניתן לפטור אותה מאחריות שילוחית, מקובל לפנות למבחן "המטרה הדומיננטית". מבחן זה מניח כי בעת שביצע העובד את המעשה המזיק, עסק הן במילוי תפקידו והן בסיפוק האינטרס הפרטי שלו. על פי מבחן זה "המעביד ישא באחריות שילוחית כאשר בולט הוא לעין, כי המטרה 'השלטת', מבין שתי המטרות שעמדו לנגד עיניו של העובד בשעת מעשה, היתה זו הקשורה בשליחות שהטיל עליו מעבידו." ([ע"א 8027/14 ג'ין אלין שורוש נ' סוהיל בן כמאל שליאן](#) [פורסם בנבו] 29.11.15 פסקה 15).

ד. בחינת השתלשלות האירועים עובר לאותה אמירה שאמר שימי, מלמדת על ויכוח וחילופי דברים בין התובע לבין שימי, על רקע התערבות התובע בשיחה שניהל שימי עם עובד אחר אשר שהה במקום. לפי גרסת התובע עצמו, החל הוויכוח בינו לבין שימי, כאשר בקש להעיר על אמירה של העובד האחר על האפשרות ששימי יזמין אותו לשתות קפה. התובע התערב בשיחה, החלו חילופי האשמות, וכך גם במסגרת חילופי הדברים נאמרו המילים בגינם הוגשה התביעה.

ומשמע, לדברים שאמר שימי אין כל קשר לעבודתו אצל הנתבעת. לא בכל הנוגע לשיווק הציוד הרפואי, לא בכל הנוגע לאספקת הציוד הרפואי, לא בכל הנוגע לשימוש בציוד הרפואי, ולא בכל דבר או עניין אחר הקשור בעבודתו. כך גם הנתבעת לא "בקשה" משימי להטיח כינויי גנאי בתובע ואף לא בקשה ממנו בכלל לעמוד בקשר עם התובע. לא בענייני הנתבעת ולא בכלל.

ה. ולפיכך – אותה אמירה של שימי עליה מלין התובע, נועדה לסיפוק האינטרס הפרטי של שימי בלבד, ולא היה לה כל קשר לעבודתו בנתבעת ולא ניתן להטיל בגינה אחריות על הנתבעת.

למעשה, די במסקנה זו כדי להביא לדחיית התביעה.

11. זאת ועוד, ולמעלה מהצורך ולכן בתמצית, נראה שדין התביעה היה להידחות אפילו ניתן היה למצוא בסיס לחיוב הנתבעת בדברים שאמר שימי.

תנאי הכרחי לקיומה של עוולת הוצאת לשון הרע הינו יסוד הפרסום. על התובע להראות כי הדברים שאמר שימי הגיעו לאוזני אדם אחר, זולת התובע (סעיף 2 (ב) (1) בחוק). אף שאין חולק על כך ששימי אמר את הדברים כטענת התובע, כיוון שנאמרו בעל פה, היה על התובע להראות שהגיעו לאוזני אדם אחר זולתו. לפי גרסת התובע, נאמרו הדברים בחדר הניתוח בביה"ח "לפני כולם".

לביסוס טענה זו זומנו מטעם התובע 2 עדים. הראשון, מר קובי פסיס, העיד כי היה מחוץ לחדר בעת שהתנהל הוויכוח וכלל לא שמע את חילופי הדברים (עמ' 14; ש' 17 – 27 בפרוט'). השנייה, גב' יובל פיטקובסקי, העידה שאף היא הייתה מחוץ לחדר וכלל לא שמעה את חילופי הדברים (עמ' 30; ש' 12 - 16 בפרוט').

עד נוסף שזומן מטעם הנתבעת, פרופ' שי שבת, העיד שגם הוא לא שמע את חילופי הדברים (עמ' 18; ש' 12 – 14 בפרוט').

כך התברר כי טענת התובע שלפיה רבים זולתו שמעו את הדברים – לא הוכחה.

התברר שלא הוצגה עדות לכך שאפילו אדם אחד זולת התובע שמע את הדברים. ובהיעדר ראיה שכזו, לא התקיים יסוד הפרסום ואף בכך די לדחות את התביעה.

12. ולבסוף, ספק אם בכלל ניתן לראות בדברים שאמר שימי, בנסיבות בהן נאמרו, משום הוצאת לשון הרע. כך כאשר עסקינו בטענה המתייחסת לתיוגו של אדם על רקע נטייה מינית, וכך גם על רקע הנסיבות הספציפיות בהן נאמרו הדברים – כקללה וגידוף במהלכו של ויכוח.

א. לפי גרסת התובע, פרסום אשר יש בו כדי לבזות אדם על רקע נטייתו המינית מהווה "לשון הרע" וכך גם בדברים שאמר שימי. התובע מדגיש את תחושת העלבון שחוה מאותן אמירות גסות, את תחושת ההשפלה המבססת את הטענה להיות הדברים "לשון הרע".

ב. ככלל, אמת המידה המשמשת לצורך קביעה אם פרסום מהווה "לשון הרע" היא אמת-מידה אובייקטיבית של הקורא, השומע או הצופה הסביר (ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 287, 300).

ג. ביישום עקרון זה, נפסק כי כינויו של אדם "הומו", מהווה עלבון ומגבש את יסודות הגדרת "לשון הרע" בחוק. כך נפסק:

מקובלת עלי השקפה לפיה החברה סובלנית ופתוחה יש להתייחס לנטייתו המינית של אדם כשם שמתייחסים לצבעו שעריו. וכשם שלא יעלה על הדעת לראות עלבון בציון העובדה ששערו של אדם שחור או בלונדיני אין ליחס משמעות מעליבה לנטייתו המינית. אולם לצערנו, טרם הגענו למידה כזו של פתיחות וסובלנות ובמציאות כיום המילה 'הומו' מהווה עלבון לפחות בעיני חלק נכבד מן הציבור.
(ת.א. (שלום ת"א) 20174/94 אמסלם נ' קליין [פורסם בנבו] 20.6.95)

על פסיקה זו מבקש התובע לבסס את הטענה שלפיה גם הדברים נשוא תביעה זו, השימוש בכינוי "הומו", מהווים הוצאת לשון הרע, אלא שנראה כי בטענה זו מתעלם התובע מהשינויים הרבים שעברה החברה בישראל, ועמה גם שיטת המשפט, באותה רבע מאה שחלפה. על שינויים אלו עמד בית המשפט העליון:

לא ייפלא אפוא כי מלומדים תיארו את שנות התשעים בישראל כ"עשור ההומוסקסואלי", ואת השינויים המשפטיים שעברה שיטת המשפט הישראלית בשנים אלו, בחקיקה ובפסיקה, כ"מהפכה משפטית הומוסקסואלית". החברה בישראל פיתחה במרוצת השנים מנגנוני הגנה מפני הפליה על רקע נטייה מינית תוך קידום זכות חברי הקהילה הגאה לשוויון... לא למותר לציין כי ההתייחסות לחברי הקהילה הגאה היא אחד המדדים להיותה של מדינת ישראל מדינה ליברלית-דמוקרטית, להבדיל מהמצב ברובן-ככולן של מדינות המזרח התיכון הקרובות והרחוקות, בהן נרדפים חברי הקהילה הגאה, הן על ידי השלטונות והן על ידי החברה. (ע"ם 343/09 הבית הפתוח בירושלים לגאווה וסובלנות נ' עיריית ירושלים, פ"ד סד(2) 1, פסקה 55 בפסק הדין של השופט יצחק עמית)

ד. וכך, אשר היה אי אז בכל ההתייחסות לאדם על רקע נטייתו המינית – איננו עוד. ביישום אותה אמת מידה אובייקטיבית שהיא ביסוד בחינתו של פרסום לצורך סיווגו אם "לשון הרע" יש בו אם לאו, הכלל הוא שהצגת אדם על רקע נטייה מינית איננה עלבון. כך הביטוי "הומו", כך הביטוי "לסבי", כך הביטוי "ביסקסואלי", כך הביטוי "טרנדסג'נדרית", וכך כל ביטוי אחר המציג ומתייג אדם על רקע נטייה מינית של אדם. ודוק, שאלת זהותו המינית של התובע עצמו איננה רלוונטית כלל ביישום עיקרון זה ולכן לא מצאתי מקום להתייחס אליה. הכלל האמור שלפיו הצגת אדם על רקע נטייה מינית איננה בגדר הוצאת לשון הרע חל, לשיטתי, בלי קשר לזהותו המינית של אותו אדם. לכלל אפשר ודאי שיהיו יוצאים מן הכלל. אפשר ועל רקע נטיית ספציפיות המאפיינות פרסום ימצא שסיווגו של אדם על רקע נטייה מינית ימצא בכל זאת כעלבון או ביזוי או כל חלופה אחרת שבהגדרת "לשון הרע", אך כדי לקבוע כך שומה על תובע להראות

שמתקיימות אותן נסיבות חריגות. ובמקרה דנא – לא נעשה כל ניסיון להצביע על כאלו נסיבות חריגות.

ה. זאת ועוד, התובע מבקש לבסס טיעונו להיות האמירה "לשון הרע" על פסקי דין הבוחנים פרסומים שנעשו באמצעי תקשורת ובהם הוצג אדם על רקע רמיזות לנטייה מינית (כך עניין אמסלם לעיל; כך גם העניין נשוא ת.א. (שלום ת"א) 165592/09 רוט ואח' נ' טיים אאוט (מגזין) ישראל בע"מ ואח' [פורסם בנבו] 16.1.11). דא עקא, שהנסיבות בהם נאמרה אותה אמירה בעניין דנא שונות לחלוטין. לא בפרסום באמצעי התקשורת עסקינן, אלא בחילופי דברים שנאמרו אגב ויכוח שהמריא לטונים גבוהים וכמעט שעבר לפסים של אלימות פיזית (כפי שטוען התובע עצמו). דברים אשר מהווים קללה וגידוף. והרי לא כל תיאור שלילי של אדם במסגרתן של קללות וגידופים יהווה "לשון הרע". נהפוך הוא. בדרך כלל יתפסו דברים שכאלו כאמירות אשר מבזות דווקא את המקלל ומציגות אותו כמי שעושה שימוש בשפה ירודה. גם לכך יתכנו חריגים, והכל תלוי בנסיבות הכלליות של המקרה, למשל חריפות האמירה, הקהל לאמירה, יחסי הצדדים, נימת הדיבור, וההקשר של הדברים.

ברם במקרה דנא, כאשר מתאר התובע חילופי דברים תוך כדי ויכוח, נראה שהדברים שנאמרו לא חרגו מדברי קללה בשפת רחוב רדודה. שפה בוטה אשר יש בה כדי להביך את הדובר ולא דווקא את התובע.

13. לא מצאתי מש ביתר טענות הצדדים וכך גם לא מצאתי ממש בניסיון לייחס לנתבעת "פגיעה בפרטיות" התובע או ביצוע "הטרדה מינית" כלפיו.

14. ולסיכום, במוקד תביעה זו עמדה טענת התובע שלפיה הדברים שאמר לו שימי במהלך ויכוח ביניהם, מהווים הוצאת לשון הרע מצידה של הנתבעת, כמעבדה של שימי. טענה זו נדחתה, באשר התברר שלא הוכחו היסודות המאפשרים להטיל על הנתבעת, כמעבד, אחריות לביצוע עוולת הוצאת לשון הרע על ידי העובד שלה ובנסיבות בהן נאמרו הדברים.

אף שדי היה בקביעה זו כדי להביא לדחיית התביעה, נמצא גם שלא הוכח שהדברים שנאמרו הגיע לאזני מאן דהו זולת התובע, כך שלא התקיים יסוד הפרסום ההכרחי לביסוס תביעה להוצאת לשון הרע.

ועוד נמצא כי ככלל, בתקופה זו ונוכח השינויים שעברה החברה בישראל, אין עוד לראות תיוגו של אדם על רקע נטייה מינית משום ביזוי או השפלה או כל חלופה אחרת של הגדרת "לשון הרע". כך ככלל. ולכך אפשר שיהיו חריגים, אלא שבמקרה נשוא תביעה זו לא הוכחו כאלו חריגים ולפיכך, האמירה המציגה את התובע כ-"הומו" איננה מהווה הוצאת לשון הרע. ורק להשלמת התמונה עוד נמצא שממילא הדברים שנאמרו לתובע נאמרו אגב ויכוח סוער, כחלק ממסכת של קללות וגידופים, אשר אף הם, ככלל, לא נתפסים כבסיס לתביעה בטענה להוצאת לשון הרע.

15. אשר על כן אני דוחה את התביעה.

התובע יישא בהוצאות הנתבעת בגין בירור התביעה, בתשלום ההוצאות ששילמה הנתבעת לעדים מטעמה בסך של 800 ₪, ובנוסף לכך גם בתשלום ההוצאות הנתבעת בסך של 6,000 ₪.

ניתן היום, י"ג תמוז תש"פ, 05 יולי 2020, בהעדר הצדדים.

רונן אילן 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)